

P-278/25

20.05.2025

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
BROJ: 09 0 U 038275 24 U 2
Sarajevo, 17.03.2025. godine

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Vesna Merdanović, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, ul. Gajeva br. 2, Banja Luka, zastupan po Blagovčanin Srđanu, Predsjedniku upravnog odbora protiv akta tuženog Agencija za bankarstvo F BiH, ul. Zmaja od Bosne br. 47b, Sarajevo, zastupana po punomoćniku Gagula Almiru, advokatu iz Sarajeva, rješenja broj: 04-1-2-2522-8/17 od 18.06.2024. godine, u predmetu pristupa informacijama, dana 17.03.2025. godine, donio je :

P R E S U D A

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tuženog Agencije za bankarstvo F BiH, broj: 04-1-2-2522-8/17 od 18.06.2024. godine, se poništava i predmet vraća tuženom organu na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je dana 10.07.2024. godine podnio ovom sudu tužbu protiv tuženog Agencije za bankarstvo F BiH i pokrenuo upravni spor radi poništenja rješenja tuženog broj: 04-1-2-2522-8/17 od 18.06.2024. godine kojim je kao neosnovan odbijen prigovor tužitelja izjavljen na rješenje Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine broj: 04-1-2-2522-6/17 od 20.05 2024. godine. U obrazloženju tužbe tužitelj obrazlaže razloge osporavanja rješenja tuženog i ističe prigovore na isto, s prijedlogom uvažavanja tužbe kako je to u tužbi predloženo.

Sud je predmetnu tužbu i akte uz istu dostavio na odgovor tuženom koji je dostavio odgovor na tužbu i uz isti upravne akte-spis, osporava tužbu u cijelosti, odgovorom obrazlaže razloge osporavanja tužbe, predlaže da se ista odbije kao neosnovana, ostaje kod pobijanog rješenja u cijelosti kao na zakonu zasnovanom, a sve kako je navedeno u odgovoru na tužbu.

Uvidom u pobijano rješenje tuženog broj: 04-1-2-2522-8/17 od 18.06.2024. godine utvrđeno je da se u dispozitivu istog navodi da se odbija kao neosnovan prigovor tužitelja izjavljen na Rješenje Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine broj: 04-1-2-2555-6/17 od 20.05 2024. godine. Uvidom u uvod pobijanog rješenja tuženog broj: 04-1-2-2522-8/17 od 18.06.2024. godine utvrđeno je da je tuženi rješenje od 18.06.2024. godine donio u postupku rješavajući po prigovoru tužitelja izjavljenom na Rješenje Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine broj: 04-1-2-2555-6/17 od 20.05 2024. godine.

Uvidom u dostavljene dokaze tuženog iz spisa utvrđeno je da u istom nema Rješenja Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine broj: 04-1-2-2555-6/17 od 20.05 2024. godine. U spisu postoji rješenje Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine broj: 04-1-2-2522-6/17 od 20.05 2024. godine koje se navodi u obrazloženju rješenja tuženog od 18.06.2024. godine, a povodom kojeg je tužitelj i izjavio prigovor, koji prigovor je tuženi kao neosnovan odbio rješenjem od 18.06.2024. godine, a koje rješenje tužitelj pobija predmetnom tužbom.

Sud ističe da, ako se radilo o greški tuženog pri izradi rješenja tuženog od 18.06.2024.godine istu je valjalo ispraviti, posebno iz razloga što je greška osim u uvodu rješenja tuženog i u dispozitivu rješenja, a dispozitiv i obrazloženje rješenja moraju biti u međusobnoj korelaciji, što u konkretnom nije slučaj,

tim više što se iz dispozitiva pobijanog rješenja tuženog od 18.06.2024. godine ne može utvrditi šta je odlučeno dispozitivom rješenja broj: 04-1-2-2555-6/17 od 20.05.2024. godine i da li se radi o grešci pri izradi rješenja od 18.06.2024. godine i da li se ono odnosi na odluku po prigovoru tužitelja izjavljenom na rješenje broj: 04-1-2-2522-6/17 od 20.05.2024. godine, kojim se, prema tom rješenju koje je u spisu, odbija Zahtjev za pristup informacijama 22.06.2017. godine (vjerovatno od 22.06.2017. godine), podnesen od strane Udruženja za borbu protiv korupcije „Transparency International” u Bosni i Hercegovini, kojim je tražena dostava kopije spiska radnika Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine, sa iznosima njihovih plata i pripadajućih naknada, jer tražene informacije podliježu ograničenjima propisanim odredbama čl. 6. tačka 3) i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH; , a to rješenje stupa na snagu danom donošenja.

Odlučujući o tužbi tužitelja sud napominje da je odredbama člana 7. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 2/98 i 48/99), propisano da se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari i u tom cilju moraju se utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja.

Odredbom člana 204. i 205. Zakona o upravnom postupku propisano je da rješenje doneseno u upravnom postupku mora sadržavati između ostalog uvod, dispozitiv i obrazloženje, a uvod između ostalog sadrži i kratko označenje predmeta postupka.

Odredbom člana 206. Zakona o upravnom postupku propisano je da rješenje doneseno u upravnom postupku mora sadržavati dispozitiv kojim se određenoj osobi na jasan i određen način priznaje neko pravo ili nalaže izvršenje neke obaveze ili se pak utvrđuje prestanak određenog prava. Dispozitiv je najvažniji njegov dio, jer sadrži odluku kako je riješeno (odlučeno) u nekoj upravnoj stvari koja je predmet upravnog postupka. Dispozitiv rješenja nije jasan ako se njegov sadržaj može ustanoviti samo na posredan način.

Odredbom člana 207. stav 2. Zakona o upravnom postupku propisano je pored ostalog da u ostalim stvarima obrazloženje rješenja sadrži kratko izlaganje zahtjeva stranaka, izvedene dokaze i utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahtjeva stranaka, razloge koji obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dano u dispozitivu i pravne propise na temelju kojih je riješena upravna stvar. U obrazloženju rješenja moraju se navesti propisi i razlozi koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na rješenje kakvo je dano u dispozitivu kao i izvedeni dokazi. Obrazloženje rješenja u upravnom postupku se sastoji iz činjeničnog i pravnog dijela, koji čine cjelinu. Prema naravi upravne stvari oni se iznose odvojeno ili se međusobno isprepliću. U činjeničnom dijelu se navode podaci o relevantnim činjenicama koje je organ utvrdio u postupku, a u pravnom dijelu navode se odredbe materijalnog propisa na temelju kojih je riješena upravna stvar i odgovarajuća interpretacija tih propisa u primjeni na utvrđeno činjenično stanje. U svakom slučaju ti dijelovi obrazloženja moraju biti potpuni, jasni i određeni i uvijek u korelaciji s dispozitivom rješenja, a shodno članu 242 navedenog zakona navedeno se odnosi i na postupak po žalbi.

Dovodeći navedene zakonske odredbe u vezu sa rješenjem tuženog od 18.06.2024. godine i utvrđenjem suda da je tuženi prema uvodu rješenja od 18.06.2024. godine, a posebno prema dispozitivu tog rješenja rješavao o zakonitosti rješenja broj: 04-1-2-2555-6/17 od 20.05.2024. godine, koje se ne nalazi u uz tužbu dostavljenim aktima-spisu, a kako se u trećem redu obrazloženja rješenja tuženog navodi rješenje broj: 04-1-2-2522-6/17 od 20.05.2024. godine, s toga je utvrđeno da u pogledu rješenja o čijoj zakonitosti je tuženi odlučivao su dispozitiv i obrazloženje rješenja tuženog od 18.06.2024. godine i uvod istog rješenja i njegovo obrazloženje, međusobno suprotni tj. neusklađeni, dakle nisu u međusobnoj korelaciji, a što su prema navedenim zakonskim odredbama morali biti.

U smislu navedenog utvrđenja suda, koje je dovedeno u vezu sa citiranim odredbom člana 206. Zakona o upravnom postupku, prema kome se dispozitivom određenoj osobi na jasan i određen način priznaje

neko pravo ili nalaže izvršenje neke obaveze ili se pak utvrđuje prestanak određenog prava, pa je dakle dispozitiv najvažniji dio rješenja, jer sadrži odluku kako je riješeno (odlučeno) u nekoj upravnoj stvari koja je predmet upravnog postupka, a prema kojoj odredbi zakona dispozitiv rješenja nije jasan ako se njegov sadržaj može ustanoviti samo na posredan način, utvrđeno je da u konkretnom dispozitivu rješenja tuženog od 18.06.2024. godine nije jasan i nije u vezi- korelaciji sa obrazloženjem istog rješenja koje se poziva na rješenje istog organa drugog broja predmeta, pa je utvrđeno da je tuženi počinio povredu gore navedenih zakonskih odredbi iz kog razloga je tužba tužitelja uvažena, a rješenje tuženog poništeno i odlučeno kao u izreci.

Sud napominje da je cijenio sve navode tužbe i odgovora na istu, ali iste nije posebno obrazlagao iz razloga što odluka suda nije mogla biti drugačija, jer se dispozitivom rješenja tuženog i uvodom odlučivalo o zakonitosti rješenja koje nije u spisu i što se dispozitiv odnosi na jedno, a obrazloženje na drugo rješenje. Pri navedenom ovaj sud je cijenio da je Ustavni sud BiH u svojoj odluci broj AP 5988/10 od 23.12.2013. godine naveo da član 6. Evropske konvencije ne predviđa da sud ispituje sve argumente koje su strane izložile u toku postupka, nego samo argumente koje sud smatra relevantnim, a što je u konkretnom slučaju i učinjeno od strane suda u predmetnom upravnom sporu.

Zbog navedenog ovaj sud je ocijenio da je tužba osnovana, pa je donio presudu kao u izreci na osnovu člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima, a u vezi sa članom 28. stav 4. istog zakona.

U ponovnom postupku tuženi organ će uzimajući u obzir naprijed navedeno pravilno utvrditi činjenično stanje, te vodeći računa o pravilima upravnog postupka shodno Zakonu o upravnom postupku donijeti pravilnu i zakonitu odluku za koju će dati određene razloge, uz primjenu odgovarajućih odredaba materijalnog prava.

O troškovima postupka ovaj sud nije odlučivao, obzirom da presudom nije meritorno riješena upravna stvar, nego je tužba tužitelja uvažena, poništeno osporeno rješenje tuženog i predmet vraćen tuženom na ponovno rješavanje. Kako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona, shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku. („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) kojim je uređen parnični postupak, konkretno, odredba člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, kojim je propisano, da kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će da se o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci, pa se u konkretnoj stvari neće odlučivati o troškovima upravnog spora, već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu analognom primjenom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku.

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.

